

krava ruka in deklica kriči, vrže plug in prileti gledat. Kmet vidi, kaj se godi, a z golima rokama si ne upa nad volka, ker velik je volk in bésen. Mož začne klicati sina, ki je tudi oral nedaleč na polji. Ko volk zapazi, da prid-jo ljudjé, zaletí se še jedenkrat, dvakrat, potem jo pa zavije v grmovje. Miciko so ljudjé komaj živo domóv prinesli, takó je bilo prestrašeno ubogo dekletee. A oče so bili veseli, da niso odpilili kravi rogov. A. K.

Ptičice po zimi.

„Bog skrbi za vsako tudi najmanjšo stvarco, niti najmanjše ptičice ne pozabi, vsem stvarcem je pripravil in dal, kar jim je treba v življenje.“ Takó je učila pobožna mati svoje jedino dete. — „Oprostite, ljuba mati, da ne verujem tem vašim besedam,“ pretrgal jej je nežni sinek besedo, „le pogledjte, kakšen mraz in sneg je zunaj na dvorišči, in kdo se briga za ubožne ptičice, ki mraza zmrzujejo in lačne živeža ne dobódo.“ — „Motiš se sinko,“ odgovori mati, „ali ne vidiš v tej svojej domišljiji modre previdnosti božje? Idi z menoj!“ — In šla sta. Mati je vzela prgišče prosá v zastor in na dvorišče stopivši, potresla je zrnje na tla. Urno prileti ptiček, za njim drugi in tretji, in kmalu jih je cela množina na dvorišči, ki so s svojimi drobnimi kljunčeki pobirali zrnica po tleh. — „Ali vidiš zdaj, ljubo moje dete, kako Bog skrbi za življenje teh živalic v hudej zimi? Ravno tako skrbi tudi za vse druge svoje stvari na zemlji. Nam se sicer dozdeva, kakor da bi bil Bog tega ali ónega prezrl, ker je svoje darove različno razsipal med nas, svoje otroke. Temu je dal mnogo, ónemu malo; tega je prezrl na premoženji, ónega na telesu, družega zopet na njegovem umu. A ravno s to modro svojo naredbo je vzbudil na tisoče lepih čednosti v naših srcih, ter je vse ljudjé skupaj povezal s sladko vezjó sočutja in hvaležnosti. Resnično, ako bi ne bilo ubožstva, telesnih pomanjkljivosti in trpljenja, polovica plemenitih občutkov in lepih dejanj bi počivala še dandanes popolnem neznana v človeških srcih.“ — kl—.

Župnik in kmet.

Pobožen župnik v nekej vási, sprehajajoč se po polji, srečal je mladega kmeta. Kmet je bil zeló zamišljen ter je žalostno gledal po ogónih. — „Kaj ti je, prijatelj moj, da tako žalostno gledaš po polji?“ vprašajo župnik mladega kmeta. „Žalim se,“ odgovori kmetič, „ker moj ječmen neče zeleneti.“ — „Prazne in nepotrebne te tvoje skrbi!“ rekó gosp. župnik, „čimu se brigaš za stvar, katere ne moreš drugače narediti? Naj bi tudi ves dan tukaj stal in žaloval, mar misliš, da bo zaradi tega kako zrnice kal pognalo? Tudi moj ječmen še ni pogual iz zemlje, ali jaz se zaradi tega ne mučim. Dobro obdelam njivo, očistim jo plevela, izročim jej čisto zrnje, ostalo pa prepuščam Bogú. Pómni, ljubi moj, da izorat in posejat zna in more ubožni človek, ali rast in cvét, to je v rokah božjih. Nam ljudém je treba izpolnovati samo to, kar nas zadeva, a vse druge skrbi in sad našega truda prepustimo dobremu Bogú v nebesih. On zna, česa nam je treba in zna tudi našo nezmožnost.“ — kl—.